

Arrest

nr. 205 020 van 7 juni 2018
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 30 november 2017 met referentenummers X en X

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 30 augustus 2002 het Rijk binnen, waarbij hem op 25 september 2002 een aankomstverklaring wordt afgeleverd.

1.2. Verzoeker wordt op 21 november 2002 gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.3. Verzoeker dient op 6 februari 2006 een aanvraag in om machtiging tot vestiging. Hij wordt op 20 december 2007 in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig tot 24 augustus 2012.

1.4. Verzoeker wordt op 20 november 2006 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 38 maanden wegens poging tot misdaad, met gebruik van een gestolen voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken, door twee of meer personen, diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, met gebruik of vertoon van wapens, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, mededader.

1.5. Verzoeker wordt op 18 maart 2009 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf maanden wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs (bezit van cannabis).

1.6. Verzoeker wordt op 4 maart 2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens poging tot misdaad als mededader, doodslag, wapens-verweerwapen gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning.

1.7. Verzoeker wordt op 13 december 2013 van ambtswege afgevoerd.

1.8. Verzoeker wordt op 29 september 2015 door het hof van beroep veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 oktober 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 28 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“ Aan de Heer die verklaart te heten:

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het onmiddellijke bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2),

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Hij was van 2007 tot 2012 in het bezit van een C-kaart. Hij werd op 13.12.2013 van ambtswege afgevoerd. Sindsdien ondernam hij geen stappen om zijn verblijf te legaliseren.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad-met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken-met gebruik van een gestolen voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken-door twee of meer personen-diefstal met geweld of bedreiging bij nacht met gebruik of vertoon van wapens-diefstal met braak inklimming valse sleutels als mededader feiten waarvoor hij op 20.11.2006 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 38 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad als mededader-doodslag-wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning feiten waarvoor hij op 04.03.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 18.03.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met onmiddellijk aanhouding.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor zijn medemens en de

eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene heeft geen officieel adres in België □ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad-met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken-met gebruik van een gestolen voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken-door twee of meer personen-diefstal met geweld of bedreiging bij nacht met gebruik of vertoon van wapens-diefstal met braak inklimming valse sleutels als mededader feiten waarvoor hij op 20.11.2006 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 38 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad als mededader-doodslag-wapens-verweerwapen-gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning feiten waarvoor hij op 04.03.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 18.03.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met onmiddellijk aanhouding.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor zijn medemens en de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart familie (moeder, zussen en een broer) en een minderjarig kind (niet erkend door betrokkene) in België te hebben. Betrokkene verklaart de achternaam van zijn minderjarig kind niet te kennen. Hij zou alle contacten met de moeder verbroken hebben en alsdusdanig met het minderjarig kind (zie het hoorplicht van 20.10.2017).

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders en broer en zus. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broer en zus wordt niet aangenomen. Gezien hij de contacten met zijn minderjarig kind heeft verbroken is er ook hier geen sprake van een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden"

Dit is de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer 213 617

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 27 oktober 2017 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker ook op 28 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene verklaart een familie en een kindje in België te hebben (zie het hoorplicht van 20.10.2017) . Betrokkene verklaart familie (moeder, zussen en een broer) en een minderjarig kind (niet erkend door betrokkene) in België te hebben. Betrokkene verklaart de achternaam van zijn minderjarig kind niet te kennen. Hij zou alle contacten met de moeder verbroken hebben en alsdusdanig met het minderjarig kind (zie het hoorplicht van 20.10.2017) .

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Voorts wordt er op gewezen dat het kerngezin beperkt is tot de ouders en de kinderen, en slechts zeer uitzonderlijk kan worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn ouders en broer en zus. Een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn ouders en broer en zus wordt niet aangenomen. Gezien hij de contacten met zijn minderjarig kind heeft verbroken is er ook hier geen sprake van een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdad-met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken-met gebruik van een gestolen voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken-door twee of meer personen-diefstal met geweld of bedreiging bij nacht met gebruik of vertoon van wapens-diefstal met braak inklimming valse sleutels als mededader feiten waarvoor hij op 20.11.2006 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 38 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdad als mededader-doodslag-wapens-verweerwepengedragen zonder wettige reden/zonder vergunning feiten waarvoor hij op 04.03.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs feiten waarvoor hij op 18.03.2009 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met onmiddellijk aanhouding.

Zijn gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor zijn medemens en de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing in de zaak met rolnummer 213 616.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt in twee afzonderlijke verzoekschriften de schorsing en de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod, beide daterend van 27 oktober 2017. Gelet op de vaststelling dat de behandeling van het beroep gericht tegen het inreisverbod nauw is verweven met de behandeling van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – in die zin dat in het inreisverbod een accessorium betreft van het bevel om het grondgebied te verlaten – is het in casu in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen de beroepen (gekend onder de rolnummers 213 617 en 213 616) samen te behandelen en te berechten.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 oktober 2017

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel onder meer een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt, in het licht van deze opgeworpen schendingen, volgende toelichting bij zijn middel:

“[...] Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.(...) De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.(...)

Bij een inmenging in verzoekers privé- en gezinsleven dient er dan ook een evenredigheidstoets gemaakt te worden. Er dient door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoeker voor acht jaar van het grondgebied verwijderd te zien.

In casu blijkt uit niets in de motivering dat verwerende partij de evenredigheidstoets zou gevoerd hebben en dat rekening zou zijn gehouden met de impact en evenredigheid van de bestreden beslissing op het gezins-en privéleven van verzoeker.

Het belang van de bescherming van verzoekers privéleven, opgebouwd gedurende langdurig legaal verblijf in België, benadrukt te worden. Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Vast staat evenwel dat dit begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een "gezins- of familieleven" (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland. Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers.

Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen - zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland - een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§ 73-74).

Het staat vast dat verzoeker sinds augustus 2002, zijnde sinds zijn 14de, in België verblijft. Hij werd in het bezit gesteld van een verblijfstitel als zoon van een Belgische moeder. Van 2007 tot 2012 beschikte hij zelfs over een verblijfskaart C ingevolge een aanvraag om machtiging tot vestiging. Verzoeker verblijft dus al vijftien jaar in België, waarvan minstens 10 jaar in legaal verblijf. Het kan dan ook niet betwist worden dat de verzoeker zeer nauwe banden heeft opgebouwd in België, waar nota bene ook zijn moeder, zussen en broer op legale wijze verblijven, die daadwerkelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM genieten.

Er dient te worden vastgesteld dat noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden akte blijkt dat verwerende partij, (...)rekening heeft gehouden met het door de verzoeker in België ontwikkelde privéleven.

Conclusie

Hoewel verwerende partij duidelijk op de hoogte was van het bestaan van verzoekers privé en familielevens in België, zwijgt de bestreden beslissing hierover in alle talen. Verwerende partij legt verzoeker het verbod op van gedurende acht jaar naar België en de andere Schengenlanden te komen. Dit houdt in dat verzoeker gedurende acht jaar niet kan terugkeren naar het land waar hij reeds 15 jaar verblijft en het centrum van zijn belangen heeft gevestigd. Nochtans had verwerende partij op basis van deze elementen een belangenafweging moeten doen en minstens rekening moeten houden met de individuele situatie van verzoeker. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoeker niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen. Om al deze redenen is verzoeker van mening dat verwerende partij hem op onwettige wijze een inreisverbod heeft opgelegd en wenst dan ook de vernietiging van deze beslissing te bekomen.

[...]"

3.2. Verzoeker betoogt onder meer dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het door hem, gedurende zijn minstens tien jaar legaal verblijf, opgebouwde privéleven in België. Hij stelt in deze dat niet kan worden betwist dat hij zeer nauwe banden met België heeft opgebouwd, waarbij noch uit de bestreden beslissing noch uit administratief dossier blijkt dat verweerder hiermee enigszins rekening heeft gehouden.

3.3. Artikel 8 van het EVRM beschermt onder meer het recht op respect van het privéleven, maar definieert het begrip 'privéleven' niet, zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). Het EHRM stelt wel dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaakt van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

3.4. In casu kan niet ter betwisting staan dat verzoeker een privéleven leidt in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker, die thans 30 jaar oud is, is in België aangekomen in augustus 2002 toen hij 14 jaar oud was. Hij werd gemachtigd tot vestiging in het Rijk en werd in dit verband in het bezit gesteld van een C-kaart in december 2007, geldig tot augustus 2012. Tot dan toe had hij steeds een legaal verblijf gehad. In december 2013 werd verzoeker van ambtswege afgevoerd. Vanaf 2006 tot oktober 2017 zit verzoeker in een ritme waarbij hij wordt opgesloten in en vrijgelaten uit een Belgische gevangenis. Daargelaten de vraag in welke mate een afvoering van ambtswege in 2013 een verlies van verblijfsrecht inhoudt en verzoeker niet langer kan worden beschouwd als een gevestigde vreemdeling daar waar hij blijkens het administratief dossier opgesloten zat in een Belgische gevangenis van 25

september 2010 tot 14 november 2015, kan niet ter discussie staan dat verzoeker meer dan tien jaar over een wettig verblijf in België heeft beschikt. Het kan niet anders dan aanvaard worden dat verzoeker hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen heeft opgebouwd. Dat verzoeker een privéleven leidt in België wordt ook niet betwist in de nota van de verwerende partij.

3.5. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven wordt aan een langdurig verblijvende vreemdeling vormt een inmenging in diens recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46). In dat geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

3.6. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

3.7. Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.8. Kernvraag die zich in voorliggende zaak stelt is of verweerder in een situatie die een inmenging vormt in het privéleven van verzoeker, alle relevante gegevens waarover hij beschikte op een zorgvuldige wijze heeft betrokken in de afweging tussen enerzijds, het belang van verzoeker bij de uitoefening van zijn privéleven in het Rijk en anderzijds, het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

3.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat zij enkel is toegespitst op verzoekers gezinsleven dat hij zou leiden met zijn moeder, zussen, een broer en een niet erkend minderjarig kind.

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

3.12. Het betoog in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat. Verweerder beperkt er zich, voor wat betreft het privéleven, toe te stellen dat verzoeker niet "[aan]toont een

privéleven te onderhouden met zijn in België verblijvende dochter. In tegendeel, tijdens zijn verhoor d.d. 20.10.2017 heeft verzoeker zelf toegegeven dat het kind niet door hem erkend is en dat hij geen contact meer heeft, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestuur rekening heeft gehouden met verzoekers individuele situatie.” In deze wijst de Raad erop dat verzoeker zijn privéleven ruimer heeft gekaderd dan enkel met betrekking tot zijn relatie met zijn minderjarig kind. Verzoeker heeft gewezen op zijn langdurig legaal verblijf en de banden die hij met België heeft gesmeed. Het kan verder ook niet volstaan te poneren dat rekening werd gehouden met verzoekers individuele situatie. De Raad verwijst in dit verband naar bovenstaande uiteenzetting, waaruit blijkt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met verzoekers privéleven. Verweerder zet de verschillende veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen in de verf. Men kan hier inderdaad niet naast kijken maar dit ontslaat verweerder niet van zijn plicht om rekening te houden met verzoekers privéleven en dit te betrekken in een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.13. Gelet op bovenstaande, dient te worden geconcludeerd dat verweerder in gebreke is gebleven over te gaan tot een zorgvuldige beoordeling aangaande alle elementen en omstandigheden van het privéleven van verzoeker. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 8 van het EVRM is aangetoond. Aangezien in het middel aangevoerde onderdelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Onderzoek van het beroep, in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar.

4.1. De Raad dient vast te stellen het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk vermeldt: *“de beslissing tot verwijdering van 27.10.207 gaat gepaard met dit inreisverbod”*. Huidig inreisverbod betreft in deze een accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 oktober 2017 (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575).

4.2. Gelet op de vaststelling in punt 3.13. dat verzoeker in zijn middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 oktober 2017, gegronde onderdelen heeft aangevoerd waardoor dit bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd, dient tevens het inreisverbod van 27 oktober 2017 te worden vernietigd. Dit inreisverbod, dat een accessorium vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten, kan immers niet blijven voortbestaan zonder voormeld bevel.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft in zijn middel gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, waarbij deze vaststelling tevens leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijn de vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beroepen met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 oktober 2017 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 4

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Artikel 5

De kosten van de beroepen, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA